

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 25 kwietnia 2023 r.

Pozycja 121

POSTANOWIENIE

z dnia 8 marca 2016 r.

Sygn. akt Ts 239/15

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Stanisław Rymar,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej M.S. w sprawie zgodności:

art. 597 i art. 607e ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zm.) z art. 41 ust. 1 i 3, art. 42 ust. 2, art. 45 ust. 1, art. 52 ust. 1, art. 78 w zw. z art. 2 i art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 7 lipca 2015 r. (data nadania) M.S. (dalej: skarżący) zakwestionował zgodność art. 597 i art. 607e ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz.U.89.555, ze zm.; dalej: kpk) z art. 41 ust. 1 i 3, art. 42 ust. 2, art. 45 ust. 1, art. 52 ust. 1, art. 78 w zw. z art. 2 i art. 7 Konstytucji.

Skarga konstytucyjna została wniesiona w związku z następującą sprawą. Wyrokiem z 22 września 2009 r. (sprawa [...]) Sąd Rejonowy w M. uznał skarżącego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności. Wyrok został zaskarżony apelacją, w wyniku której Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z 10 lutego 2010 r. (sprawa [...]) zmienił orzeczenie sądu I instancji. Następnie Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z 20 listopada 2014 r. w trybie art. 597 kpk zmienił wyrok z 10 lutego 2010 r. w zakresie kary łącznej i wykonania niektórych z orzeczonych kar na potrzeby postępowania ekstradycyjnego.

Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 2 listopada 2015 r. pełnomocnik skarżącego został wezwany do uzupełnienia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez wskazanie daty doręczenia skarżącemu wyroku Sądu Okręgowego w G. z 20 listopada 2014 r. oraz wskazanie daty wystąpienia przez skarżącego do Sądu Rejonowego z wnioskiem o ustanowienie pełnomocnika z urzędu w celu sporządzenia skargi konstytucyjnej. Pismem z 17 listopada 2015 r. pełnomocnik uzupełnił powyższe braki formalne.

Jak twierdzi skarżący, przepisy art. 597 i art. 607e kpk naruszają jego konstytucyjne prawa i wolności, w tym: prawo do wolności i bezpieczeństwa, prawo do obrony, prawo do

sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd, prawo do wolności poruszania się i pobytu w kraju oraz prawo do zaskarżenia orzeczenia wydanego przez Sąd Okręgowy w G. Ponadto, w ocenie skarżącego, treść art. 597 kpk pozostawia za dużą swobodę ingerencji sądu w prawomocne wyroki, co jest niedopuszczalne w państwie prawa i narusza fundamentalną zasadę zaufania do organów państwa oraz zasadę przyzwoitej legislacji i zasadę praworządności.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Na podstawie art. 138 w zw. z art. 139 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U.1064, ze zm.; dalej: ustawa o TK z 2015 r.) z dniem 30 sierpnia 2015 r. utraciła moc ustawa z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U.102.643, ze zm.; dalej: ustawa o TK z 1997 r.). Zgodnie z art. 134 pkt 1 ustawy o TK z 2015 r. w sprawach wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy w postępowaniu przed Trybunałem w zakresie dotyczącym wstępnego rozpoznania stosuje się przepisy dotychczasowe, tzn. przepisy ustawy o TK. Rozpatrywana skarga konstytucyjna została wniesiona przed dniem wejścia w życie ustawy o TK z 2015 r., dlatego do jej wstępnej kontroli zastosowanie mają przepisy ustawy o TK z 1997 r.

W myśl art. 79 ust. 1 Konstytucji każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo na zasadach określonych w ustawie o TK z 1997 r. wnieść skargę do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie których sąd lub organ administracji publicznej orzekły ostatecznie o jego wolnościach lub prawach albo o jego obowiązkach określonych w Konstytucji. Na podstawie art. 46 ust. 1 tejże ustawy skarga konstytucyjna może być wniesiona po wyczerpaniu drogi prawnej, o ile droga ta jest przewidziana, w ciągu trzech miesięcy od doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia. Zgodnie z art. 36 ust. 1 w zw. z art. 49 ustawy o TK z 1997 r. skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, podczas którego Trybunał Konstytucyjny bada, czy odpowiada ona określonym przez prawo wymogom. Procedura ta umożliwia, już w początkowej fazie postępowania, wyeliminowanie spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozpoznania przez Trybunał Konstytucyjny.

Analiza rozpatrywanej skargi konstytucyjnej prowadzi do wniosku, że skarga została złożona z naruszeniem ustawowego terminu do jej wniesienia. Skarżący wyrok Sądu Okręgowego w G. z 20 listopada 2014 r. (sprawa [...]) otrzymał 19 grudnia 2014 r. Następnie 13 stycznia 2015 r. wystąpił do Sądu Rejonowego właściwego ze względu na miejsce zamieszkania o wyznaczenie pełnomocnika z urzędu do sporządzenia skargi konstytucyjnej. Wyznaczony pełnomocnik odebrał postanowienie Sądu Rejonowego w M. (sprawa [...]) 10 kwietnia 2015 r. Oznacza to, że skarga konstytucyjna wniesiona do Trybunału Konstytucyjnego 7 lipca 2015 r. została złożona z przekroczeniem 3-miesięcznego terminu. Trybunał przypomina, że w przypadku złożenia wniosku o wyznaczenie pełnomocnika z urzędu w celu sporządzenia skargi konstytucyjnej termin do wniesienia skargi konstytucyjnej ulega zawieszeniu do momentu doręczenia adwokatowi lub radcy prawnemu postanowienia o wyznaczeniu go na pełnomocnika z urzędu. Z uwagi na charakter terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej i brak konieczności zachowania ciągłości terminu, na podstawie art. 114 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz.U.2014.121, ze zm.) miesiąc liczy się za 30 dni. W związku z powyższym 3-miesięczny termin do wniesienia skargi konstytucyjnej, w razie zawieszenia jego biegu, będzie wynosił 90 dni. W analizowanej sprawie od doręczenia skarżącemu wyroku Sądu Okręgowego w G., tj. 19 grudnia 2014 r., do wystąpienia przez skarżącego z wnioskiem o wyznaczenie pełnomocnika z urzędu, tj. 13 stycznia 2015 r., minęły 24 dni. Natomiast od doręczenia pełnomocnikowi postanowienia o wyznaczeniu go do spo-

rządzenia skargi konstytucyjnej, tj. 10 kwietnia 2015 r., do wniesienia skargi konstytucyjnej, tj. 7 lipca 2015 r., minęło 87 dni. Oznacza to, że skarga konstytucyjna została wniesiona 21 dni po terminie, który upływał 16 czerwca 2015 r. Wniesienie przez skarżącego skargi konstytucyjnej z przekroczeniem 3- miesięcznego terminu, zgodnie z art. 49 w zw. z art. 36 ust. 3 oraz art. 46 ust. 1 ustawy o TK z 1997 r. przesądza o konieczności odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny – na podstawie art. 49 w zw. z art. 36 ust. 3 w zw. z art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o TK z 1997 r. – odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.